

मुनामदन

मदन भोट जाने बेलामा

मुना-

नछोडी जानोस् हे मेरा प्राण ! अकेली मलाई,
मनको वनमा ननिम्ने गरी विरह जलाई,
ननिम्ने गरी विरह जलाई,
लोचनका तारा ! हे मेरा प्यारा ! यो जोति बिलाए,
के भनूँ ? भन्ने म केही थिइनँ विष नै पिलाए !
प्यारा ! विष नै पिलाए !

मनको कुरा गलामा अड्छ, अड्कन्छ गलामा,
यो मेरो मुटु पचासबाजि घड्कन्छ पलामा,
यो छाती मेरो चिरेर खोली नजर गराए,
त्यो मन केही फर्कंदो होला, तस्वीर खुलाए !
आँसुमा खस्छ मनको टुक्रा यो आँसु बोल्दैन,
मनको कुरा मनमै बस्छ, छातीले खोल्दैन,
प्यारा ! आँसुले बोल्दैन !

मदन-

हे मेरी मुना ! नभन त्यसो, जूनमा फुलेकी !
फर्कन्छु फेरि म चाँडै भन्ने किन हो भुलेकी ?
म बीसै दिन बसुँला ह्लासा, बाटामा बीसै दिन,
चखेवा फेरि आउँछ उडी बिहान कुनै दिन,
प्यारी ! भेटको बडा दिन !

कि मरिछ्छाड्यो, कि गरिछ्छाड्यो मर्दको इरादा,
नहाल प्यारी ! बाटामा मेरो आँसुको यो बाधा,
अनारदाना दाँतका लहर खोलेर हाँस न,
तिमीले हाँसे म हाँक्न सक्छु इन्द्रको आसन,
प्यारी ! बिदामा हाँस न !

मुना-

हे मेरा राम ! हे मेरा कृष्ण ! जङ्गल, पहाड,
भीरका भोटे, वनका जन्तु, गाईको आहार
रातमा सुर्जे, बिदामा हाँसो कसरी मिलाऊँ
जाने नै भए नछोडी जानोस् साथमा सुहाऊँ !
हजूरको गाथ, हजूरको माथ प्रीतिले समाऊँ !

मदन-

नभन त्यसो ! बुझ न मुना ! थुँगा छैँ त्यो पाउ,
वनका काँडा, उकाला ठाडा, कसोरी लैजाऊँ ?
हे नागकन्या ! पहाड नआऊ !
ती यौटी आमा, लच्छिनकी बत्ती नछाड सुसार,
तीन बीस हिउँद खाएकी आमा टुहुरी नपार,
ती हेरी बसून् यो चन्द्रमुहार !

मुना-

फुलेको केश, गलेको जीउ आमाको मायाले,
बाँधेन हरे ! हजूरको पाउ ! मायाको छायाले,
हजूर ! आमाको मायाले !
जङ्गली देश बेपारी वेश सड्कट सहेर
के मिल्छ हरे ! तिनलाई छाडी ह्लासामा गएर ?
हातका मैला सुनका थैला, के गर्नु धनले ?
साग र सिस्नु खाएको बेस आनन्दी मनले !
हे मेरा प्यारा ! अमीरी मनले !

मदन-

हे मेरी प्यारी ! वचन तिम्रो गड्दछ मनमा,
के गछ्यौँ मुना ! यो सास अड्छ त्यै पापी धनमा,
ती आमालाई दूधको घुडकोले गला रसाऊँ,
उनको यौटा पाटी र धाराको इच्छा पुऱ्याऊँ,

यो हातलाई सुनको बाला खँदिलो सुहाऊँ,
 रिनले थोत्रो घरको जग बलियो बनाऊँ,
 भन्दैमा आशा मनमा उब्ज्यो, मनमा बिलायो,
 उचालिहालें पयर ऐले, इच्छाले उठायो ।
 ईश्वरमाथि, मुटु छ साथी, जङ्घार तरूला
 असल गर्दा ऋन् विघ्न परे बाटैमा मरूला
 पृथिवीपारि स्वर्गमा फेरि हे प्यारी ! भेटौंला !

मुना-

हे मेरा कृष्ण ! मुटुको गाँठो ऋन् कसी नबोल !
 तस्वीर खिच्छु मनमा तिम्रो मुहार अमोल !
 नफर्क प्यारा ! नलुकाऊ आँसु नयनमा ढल्मल !
 ह्लासाकी ठिटी, आँखाकी छिटी, सुनमा कुँदैकी,
 बुल्बुले बोली, गालाको बीच गुलाब फुलेकी-
 ती सबै खेलून्, ती सबै नाचून्, डाँडा र चहुरमा,
 मलाई बिर्सै यो आँसु पिला भन्नेछु म डरमा,
 सवारी हओस् अँध्यारो पारी घर र शहरमा !
 रुनु नै बल पुग्दैन रोई आँसुले हजूरमा !
 अँध्यारोभिन्न सम्झना बल्ली बिजुली-झलकमा
 आँसुको वर्षा हुनेछ शीतल दुःखीको पलकमा८७

८७ पिँजराभिन्न जलेकी चरी नबोली रुनेछ
 ठुँगेर डण्डी बत्तिई भने कहाँ पो हुनेछ ।
 क्षण क्षण प्यारा हुनेछन् मेरो जलेका जीवन ।
 खरानीबाट छिनछिन बिउँती रुनेछ सम्झना ।
 छहारी दिने रसिलो बादल झुकेको बिलाए
 शीतको दाना सुकेकी फूल
 खड्ग्रङ्ग भई सुकेर मूल